

Moje online studiranje u okolnostima zdravstvene pandemije

Moje online studiranje započelo je 16. ožujka 2020. godine. Napuštajući Rijeku i vraćajući se svojoj kući, osjećala sam se izgubljeno, kao da je počeo rat. Prema mom mišljenju jest, onaj psihološki, no o tome ću drugom prilikom. Sami početci online nastave nisu izgledali obećavajući, no s vremenom se situacija promjenila – na bolje.

Koliko su mogli, profesori su se počeli truditi, neki više neki manje, kako bi nam prenijeli svoje znanje, uglavnom putem prezentacija, što prema mom mišljenju nije baš zgodna solucija. Velik broj seminara koje smo trebali održati uživo, uspješno smo odradili u sustavu za online nastavu „*webinar*“. Otvaranje rasprava na Merlinu, preporuke za filmove i osvrt na njih, samo su dio odličnih mogućnosti i rješenja kako bodovati aktivnost studenata. U usporedbi s ostalim fakultetima, smatram da se Učiteljski fakultet u Rijeci najviše potrudio i pobrinuo da njihovi studenti imaju što manje problema sa završetkom semestra. Kolokviji savršeno funkcioniraju, s nikakvom mogućnosti prepisivanja. Smatram da je ograničeno vrijeme u skladu s pitanjima i davanjem odgovora na njih, ključ uspjeha online kolokvija. Ovakva situacija donosi mnoge pozitivne i negativne strane. Pozitivne strane online studiranja bile bi opuštenost, sloboda, višak vremena za aktivnosti poput čitanja, vježbanja, odlaska u prirodu i naravno učenja jer možemo učiti u koje god vrijeme želimo. Negativne strane po meni su što previše vremena provodimo za računalom i previše oštećujemo vid i moždane vijuge buljeći u monitor. Osobno me to dosta dekoncentrira, vizulni sam tip i zaista mi nedostaju fakultet i predavanja. U početku sam se bojala da ću posustati i odustati, no ipak se trudim i dalje sam onaj tip koji sve radi u zadnji čas. Što s druge strane nije dobro i nije neko rješenje, ali ipak uz veliku muku odradim što profesori traže od mene. Sve u svemu, fakulteti su našli odlična rješenja i načine online studiranja. S druge strane nikako nisam zadovoljna osnovnoškolskim programom i rješenjima obrazovanja učenika nižih razreda. Velik nedostatak su, nažalost, pretrpili samim štrajkom učitelja, no to bi se već nekako riješilo. Ali da je njima ponuđeno samo da gledaju „školu ne trećem“ i ništa drugo, to me zabolilo. Djeca od prvog do četvrtog razreda osnovne škole su najranjivija i treba im posvetiti puno pažnje i treba uložiti značajan trud kako bi naučili što trebaju. Nisu svi u mogućnosti raditi sa svojim roditeljima.. Smatram kako se taj dio trebao bolje oragnizirati i djeci detaljnije objašnjavati gradivo.

Moj skromni zaključak o cijeloj toj pandemiji i kako je utjecala na naše živote je takav da nam je donijela i pozitivne i negativne stvari. Ovisi kakvim očima gledamo na sve to. Nemam neko divno mišljenje o pandemiji i bolje je da ga ne iznosim ovdje. Jedino što želim je da se više nikada ne dovodimo u situaciju održavanja online nastave jer koliko je dobra toliko je i loša. Ne želim jednog dana biti online učiteljica jer smatram da bi djeca još manje čitala i još manje učila. Studenti, srednjoškolci, osnovnoškolci, koliko god ne voljeli svoje obrazovne ustanove, toliko sada žele ponovno sjediti u svojim klupama i nervirati svoje učitelje i profesore. Online pristup obrazovanju u situacijama poput ove je solidan, no ukoliko je ovo zapravo bila neka vrsta pripreme za budućnost, ne želim biti dio toga jednog dana.